

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2To/70/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4220010503
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Formel Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4220010503.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci obžalovanej H. S., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 odsek 1, odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno h/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej H. S. proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 30. 5. 2022 sp. zn. 1T/87/2020, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 15. 11. 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno e/, odsek 3 Trestného poriadku sa z r u š u j e napadnutý rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste zákazu činnosti.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovanej H. S., narodenej XX. júna XXXX, bytom R. XX,

u k l a d á

podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní 2 (dva) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len súd I. stupňa) bola obžalovaná H. S. (ďalej len obžalovaná) uznaná vinnou z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák., ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že: dňa XX. mája XXXX v čase okolo XX.XX hodine po ceste U. na obec C. nad W. viedla osobné motorové vozidlo značky R. P. evidenčného čísla KE XXX MG, pričom v križovatke s cestou II/511 síce svoje vozidlo na príkaz dopravnej značky „J.“ zastavila, avšak následne vozidlom vošla do križovatky, kde svojou pravou prednou časťou narazila do prednej ľavej časti od obce H. prichádzajúcej vodičke osobného motorového vozidla značky Z. R. evidenčného čísla KN XXX DT E. T., nar. XX.XX.XXXX, ktorú náraz odhodil do trávnatého porastu na pravej strane vozovky, kde následne narazila do stromu, vodička E. T. pri nehode utrpela vyklbenie člnkovitej kosti zápästných kostičiek pravej ruky s potrebou operačného zákroku, pomliaždenie hrudníka a zlomeninu 4-5 rebra vľavo s miernou dislokáciou úlomkov uvedené zranenia si u nej vyžiadali dobu liečenia a práceneschopnosti v trvaní najmenej do 8. júla 2020 s potrebou ďalšej operácie na odstránenie fixačného drôtu, na zadnom sedadle sediaci maloletá dcéra poškodennej I. T., nar. XX.XX.XXXX utrpela zlomeninu čelovej kosti vľavo s vpáčením kostných úlomkov, zlomeniny očnice, mozgovej klenby, nosových kostičiek, jarmovej kosti, hornej čeľuste vľavo, obojstranné zmliaždenie mozgového čelových lalokov, eróziu rohovky ľavého oka zranenia si vyžiadali mnohopočetné zákroky s trvalými následkami a s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní minimálne

3 mesiace s potrebou ďalších operačných zákrokov, obžalovaná spôsobom svojej jazdy porušila dôležitú povinnosť uloženú jej obsahom ustanovenia § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z., o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých predpisov v znení neskorších zmien, podľa ktorej je vodič povinný dať prednosť v jazde vozidlám a ostatným príslušníkom cestnej premávky prichádzajúcim po hlavnej ceste.

Za to jej bol podľa § 157 ods. 2 Tr. zák., zistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák., postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. jej bol výkon uloženého trestu podmienenčne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určená skúšobná doba v trvaní 2,5 (dva a pol) roka.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. jej bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu v cestnej premávke v trvaní 4 (štyri) roky.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie obžalovaná čo do výroku o vine a treste. V písomne zdôvodnenom odvolaní prostredníctvom obhajcu uviedla, že napadnutému rozsudku predchádzali podstatné chyby konania, boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí alebo právo na obhajobu a zároveň skutkové zistenia sú nejasné, neúplné a súd I. stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, pričom existujú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na objasnenie ktorých treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy. Poukázala na znalecký posudok znalca z odboru cestná doprava, ktorý stanovil technickú príčinu dopravnej nehody a vyhodnotil techniku jazdy obžalovanej aj poškodenej ako nesprávnu. Súd I. stupňa sa pritom vôbec nezaoberal technikou jazdy poškodenej ako súčasť nehodového deja a za výlučnú príčinu dopravnej nehody považoval porušenie dôležitej povinnosti obžalovanou. Záver súdu I. stupňa o hypotetickom ohrození, že by v prípade plného brzdného spomalenia poškodenou mohlo jej vozidlo byť neovládateľným, nezbavuje poškodenú povinnosti reagovať na vzniknutú situáciu v premávke a okrem toho otázka, či by došlo k ohrozeniu alebo len k obmedzeniu motorového vozidla, je iba abstraktnou úvahou. Zdôraznila, že aj vstupné údaje znalca je možné považovať za subjektívne, keď uvádzal, že fotodokumentácia nie je „valná“, čo neumožňuje jednoznačne ustáliť objektívne zistené odpovede na niektoré vstupné údaje znaleckého dokazovania. Namietala, že dôkazná núdza v tomto smere nemôže ísť na vrub obžalovanej. Znalec vychádzal z počiatocnej rýchlosti poškodenej 90 km/hod, pričom okrem výpovede poškodených a akceptácie prípadnej nepresnosti výpočtu +/- 5%, nie je možné jednoznačným spôsobom identifikovať rýchlosť osobného motorového vozidla poškodenej.

Poukázala tiež na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Tz 6/2006 a zdôraznila, že v danom prípade poškodená mala možnosť reagovať na nebezpečnú situáciu, aj keď ju sama nevyvolala a ak nereagovala správne, hoci pri správnej reakcii bolo možné nehode predísť, je potrebné sa zaoberať aj zavinením poškodenej za voľbu nesprávneho riešenia vzniknutej situácie.

Ďalej zdôraznila znalecké závery MUDr. Gustáva Škodáčka, ktorý len vágne odpovedal na položenú otázku, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k prudkej decelerácii a rotácii vozidla a zranenia poškodených vznikli v dôsledku pôsobenia tupého násillia väčšej intenzity na telo poškodených pri náraze o vnútorné časti vozidla. Z uvedenej odpovede nie je možné vyvodiť, akým konkrétnym spôsobom došlo k vzniku zranení poškodených a či zodpovedajú tieto popísanému pripútaniu sa bezpečnostnými pásmi. Zdôraznila tiež absenciu zavinenia minimálne vo forme nevedomej nedbanlivosti a uviedla, že nepredvídateľný priebeh nie je v zavinení obsiahnutý a páchatel' nezodpovedá za následok, ktorý takto vzíde (R 50/1968, R 20/1981). Konštatovala, že ani pri výsluchu znalca na pojednávaní nebolo možné ustáliť, či boli osoby vo vozidle pripútané, resp. či maloletá poškodená bola správne umiestnená v detskej sedačke, keďže všeobecne je možné konštatovať, že bezpečnostné pásy pri dopravnej nehody zanechávajú typické stopy na tele, ktoré v danom prípade zistené neboli. Znalec konštatoval, že poranenia detí v autosedačke sú menšie ako poranenia dospelých spolujazdcov a v danom prípade tomu tak nebolo. Zdôraznila, že ak nie je možné nejakú skutkovú okolnosť preukázať vykonanými dôkazmi, nemôže súd bez primeranej vysvetľujúcej argumentácie v odôvodnení rozsudku vziať určitú okolnosť za preukázanú.

Namietla tiež, že trest zákazu činnosti uložený obžalovanej v trvaní štyri roky považuje za celkom zjavne neprimeraný s poukazom na ustanovenie § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. Má za to, že s prihliadnutím na formu zavinenia pri prečine ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a osobu obžalovanej, ktorá nebola doposiaľ trestne ani priestupkovo stíhaná, nemožno považovať uložený trest zákazu činnosti za primeraný. Zdôraznila, že takto prísne uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá sa vymyká bežnej rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky, ktorý jej bol uložený na úrovni,

akoby spáchala skutok pod vplyvom návykovej látky. Obžalovanej bol uložený trest zákazu činnosti prakticky v polovici trestnej sadzby, čo je nad rámec individuálnej prevencie.

V súhrne konštatovala, že dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní nepostačuje pre ustálenie skutkového stavu a záver o vine, keďže súd I. stupňa sa nevysporiadal s vyhodnotením príčin dopravnej nehody v kontexte odpovede na otázku č. 2 znaleckého posudku č. 2/2022, ktorá má vplyv aj na odpoveď na otázku č. 4. Uvedené robí odôvodnenie napadnutého prvostupňového rozsudku nedostatočným a závery arbitrárne.

Na základe toho navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. a v spojení s § 322 ods. 1 Tr. por. aby vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k podanému odvolaniu obžalovanej písomne nevyjadril.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadrila splnomocnenkyňa poškodených, ktorá konštatovala, že znalec Ing. A. R. na pojednávaní uviedol, že poškodená mohla reagovať na pohyb vozidla obžalovanej 1,29 sekundy pred zrážkou. Ak by poškodená brzdila plným brzdovým spomalením k zrážke by nedošlo, ale aj v tom prípade by obžalovaná vytvorila pre poškodenú náhlu prekážku a poškodená by bola ohrozená, lebo jej vozidlo sa mohlo stať neovládateľným, teda bola by ohrozená alebo by ohrozila iných účastníkov cestnej premávky. Z uvedeného dôvodu argumentácia obhajoby spočívajúca v tom, že poškodená mala reagovať na hrozbu kolízie polovičným alebo plným brzdovým spomalením, je absolútne bezvýznamná. Jednoznačne technickou príčinou dopravnej nehody podľa záverov znaleckého dokazovania bola nesprávna technika jazdy obžalovanej. V plnej miere sa preto stotožnila so závermi súdu I. stupňa. Pokiaľ ide o citáciu uznesenia NS SR sp. zn. 2Tz 6/2006 uvedeného v odvolaní obžalovanej, má za to, že toto je v danej trestnej veci nepoužiteľné, keďže poškodená nemohla zabrániť vzniku dopravnej nehody. Nesúhlasí tiež s argumentáciou obhajoby, že nebolo možné ani výsluchom znalca ustáliť, či boli osoby vo vozidle poškodenej pripútané bezpečnostnými pásmi a či bola maloletá poškodená umiestnená správne v detskej sedačke. Namietla, že samotná skutočnosť, že u poškodených neboli zadokumentované stopy po bezpečnostných pásoch ešte neznamená, že neboli pripútané. Poukázala na výpovede E. T. a jej dcéry E., z ktorých vyplynulo, že boli všetky riadne pripútané a dieťa bolo umiestnené v detskej sedačke.

S prihliadnutím na uvedené navrhla odvolanie obžalovanej podľa § 319 Tr. por. zamietnuť ako nedôvodné.

Obhajca obžalovanej sa k vyjadreniu splnomocnenkyne poškodených písomne vyjadril, kde poukázal na to, že z hľadiska naplnenia obligatórneho znaku skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. je otázne, čo mohla alebo nemohla obžalovaná predpokladať. Zdôraznil, že ak technika jazdy poškodenej je prvkom nehodového deja, je zásadne relevantná úvaha o tom, či a akým spôsobom by došlo k spôsobeniu následku za použitia polovičného, resp. plného brzdového spomalenia. Okolnosť prípadného neovládania motorového vozidla pri plnom brzdnom spomalení je iba hypotetickou úvahou. Vyjadril tiež nesúhlas so závermi splnomocnenkyne poškodených vo vzťahu k uzneseniu NS SR sp. zn. 2Tz 6/2006. Pokiaľ ide o pripútanie osôb v motorovom vozidle poškodenej, opätovne zdôraznil slová MUDr. Gustáva Škodáčeka a navrhol skúmať, čo spôsobilo disproporciu v danej veci so všeobecnými teoretickými východiskami znalca ohľadne pripútaní bezpečnostnými pásmi a umiestnenia dieťaťa v detskej sedačke, keď práve dieťa v autosedačke utrpelo najťažšie zranenia a nikto z poškodených nemal na tele stopy po bezpečnostných pásoch.

Na záver konštatoval, že súd I. stupňa sa s týmito okolnosťami opomenul vysporiadať.

Verejné zasadnutie o odvolaní bolo na krajskom súde vykonané v neprítomnosti obžalovanej po splnení zákonných podmienok v zmysle § 293 ods. 7 Tr. por.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí uviedol, že zotrváva na písomnom odvolaní ako i písomnom vyjadrení k vyjadreniu splnomocnenca a navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju opätovne prejednal a rozhodol.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že odvolanie nepovažuje za dôvodné. Je nesporné, že predmetnú dopravnú nehodu zavinila obžalovaná porušením § 20 ods. 1 zák. č. 8/2009

Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, keď vchádzaním do križovatky z vedľajšej cesty nedala prednosť v jazde vozidlu idúcemu po hlavnej ceste, ktoré viedla vodička poškodená E. T.. K obhajobným tvrdeniam, že poškodená dodržiavajúca pravidlá cestnej premávky mala predvídať porušenie pravidiel zo strany obžalovanej a v tom smere vyhodnotiť, či bola schopná nehode zabrániť, považuje za právne irelevantné. Napriek tomu poukázal na závery znaleckého posudku znalca z odboru dopravy, v zmysle ktorých technika a spôsob vedenia vozidla poškodenej boli správne vrátane tvrdenia, že bez vlastného ohrozenia nebola schopná zrážke zabrániť. Pokiaľ ide o výmeru uloženého trestu zákazu činnosti, túto považuje vzhľadom na spôsobený následok za primeranú. Odvolanie obžalovanej navrhol ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Splnomocnenkyňa poškodených na verejnom zasadnutí k odvolaniu obžalovanej uviedla, že sa pridrižiava svojho písomného vyjadrenia a odvolanie obžalovanej navrhla podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že v konaní bolo zadovážených dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti dôležité pre rozhodnutie súdu I. stupňa, ktorý na hlavnom pojednávaní postupoval pri vykonávaní dôkazov podľa Tretej časti tretej hlavy Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Súd I. stupňa svoje rozhodnutie primerane odôvodnil v súlade s ustanovením § 168 Tr. por., keď uviedol, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, takisto poukázal na to, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré oprel svoje skutkové zistenia. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé ako sa vysporiadal s obhajobou obžalovanej a akými úvahami sa spravoval pri posudzovaní jej konania v otázke viny ako i pri ustálení právnej kvalifikácie.

Obžalovaná podala odvolanie čo do výroku o vine a treste, kde namietala, že súd I. stupňa nezohľadnil spoluzavinenie poškodenej na dopravnej nehode, ktorá tejto mohla zabrániť v prípade využitia plnej brzdnéj sily vozidla a súčasne namietala, že nebolo dostatočne preukázané, akým konkrétnym spôsobom vznikli zranenia poškodených, či boli poškodené pripútané a či bolo dieťa správne umiestnené v detskej autosedačke. Súčasne považovala trest zákazu činnosti uložený jej v trvaní štyri roky za neprimerane prísny.

Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu I. stupňa, že vina obžalovanej bola nepochybne preukázaná vykonanými dôkazmi a to najmä výpoveďou poškodenej E. T., svedkyne E. T., čiastočne výpoveďou obžalovanej a svedkov H. G. a O.. O. M.. Zo všetkých vyššie uvedených výpovedí vyplynulo, že obžalovaná bez riadneho presvedčenia sa o tom, či môže bezpečne vstúpiť do križovatky z vedľajšej cesty, nedala prednosť vozidlu poškodenej jazdiacemu po hlavnej ceste, v dôsledku čoho narazila pravou prednou časťou svojho vozidla zn. Škoda P. do prednej ľavej časti osobného motorového vozidla poškodenej E. T. zn. Z. R., ktoré vozidlo náraz odhodil do trávnatého porastu na pravej strane vozovky a následne narazilo do stromu. V konaní nebola sporná skutočnosť, že obžalovaná bola účastníčkou tejto dopravnej nehody, ani že vyššie uvedeným spôsobom narazila do vozidla poškodenej a ani to, že napriek príkazovej dopravnej značke „J., daj prednosť jazde“ umiestnenej pred križovatkou v jej jazdnom pruhu, nedala prednosť vozidlu idúcemu po hlavnej ceste.

Obžalovaná však namietala, že príčinou dopravnej nehody bola aj spoluúčasť poškodenej, ktorá mohla dopravnej nehode zabrániť, ak by išla rýchlosťou 90 km/h a použila by plné brzdné spomalenie, s čím sa súd I. stupňa v napadnutom rozsudku nevysporiadal.

Vo vzťahu k tejto obhajobnej námietke krajský súd uvádza, že znalecký posudok znalca z odboru cestnej dopravy O.. A. R. vychádzal z predloženého vyšetrovacieho spisu, predovšetkým zo záznamu o dopravnej nehode, výpovedí účastníkov dopravnej nehody a fotodokumentácie a na základe

počítačového systému CRASH znalec vypracoval po simulovaní zrážky vozidiel a riadnom prepočte znalecký posudok. Z jeho záverov vyplýva, že v čase zrážky viedla poškodená svoje osobné motorové vozidlo zn. Z. R. po hlavnej ceste a pohybovala sa rýchlosťou 92 km/h, pri odchýlke +/- 5%, ktorá je štandardnou odchýlkou pri každom posudzovaní dopravnej nehody, t.j. pohybovala sa rýchlosťou v rozmedzí 88 - 96 km/h. Z uvedeného je zrejmé, že mohla ísť rýchlosťou v danom momente nielen vyššou ako 90km/h ale i nižšou. Ku kontaktu vozidiel došlo prednou ľavou časťou osobného motorového vozidla zn. Z. R., ktoré viedla poškodená E. T. do osobného motorového vozidla zn. R. P., ktoré viedla obžalovaná. V čase dopravnej nehody sa obžalovaná so svojim vozidlom pohybovala rýchlosťou 13-15 km/h. V čase 2,64 sekundy pred zrážkou, keď obžalovaná vykonávala rozjazd do križovatky a nachádzala sa cca 0,8 m v protismernom jazdnom pruhu, poškodená mohla rozpoznať pohyb vozidla obžalovanej a mohla naň reagovať. Nachádzala sa vtedy s vozidlom 67,49 m od miesta zrážky a išla vyššie uvedenou rýchlosťou. Znalec vyhodnotil, že technika a spôsob jazdy obžalovanej v tomto prípade nebola správna, keď sa v plnej miere nevenovala vedeniu vozidla a nesledovala situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho z vedľajšej cesty vošla do jazdnej dráhy po hlavnej ceste idúcemu motorovému vozidlu poškodenej, čím vodičku idúcu po hlavnej ceste ohrozila a vytvorila jej prekážku z technického hľadiska náhlu.

Podľa záverov znaleckého dokazovania znalca z odboru cestnej dopravy bola technika a spôsob jazdy vodičky osobného motorového vozidla zn. Z. R., t.j. poškodenej, napriek nespočetným námietkam obhajoby, správna. Zdôraznil, že jazdila rýchlosťou v rozmedzí 88-96 km/h riadne vo svojom jazdnom pruhu a na vjazd vozidla obžalovanej do jej jazdného pruhu reagovala zmenou smeru jazdy i keď dopravnej nehode už nezabránila.

Z vyššie uvedených dôvodov znalec stanovil príčinu dopravnej nehody z technického hľadiska nesprávnu techniku a spôsob jazdy obžalovanej. Táto mohla dopravnej nehode zabrániť, ak by sa plne venovala cestnej premávke, s vozidlom by zastavila na príkaz dopravnej značky „Stoj, daj prednosť v jazde“ na takom mieste v križovatke, kde by mala náležitý rozhľad, aby mohla dať prednosť vozidlu idúcemu po hlavnej ceste. Na rozdiel od toho znalec zistil, že vodička osobného motorového vozidla zn. Z. R. E. T. by dopravnej nehode pri dovolenej rýchlosti v danom mieste 90km/h s použitím polovičného brzdného spomalenia dopravnej nehode nezabránila. S poukazom na tieto závery znaleckého posudku aj krajský súd konštatuje, že jedinou príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovanej.

Poškodenej totiž nemožno pričítať na vrub, že pri rýchlosti akou išla, nepoužila plné brzdné spomalenie, v dôsledku čoho by k zrážke nedošlo, pretože by sa jednalo o náhlu zmenu rýchlosti jazdy, čím by ohrozila samu seba ako i prípadne iných účastníkov cestnej premávky a napriek tomu by stále reagovala na prekážku, ktorú jej vytvorila obžalovaná, a ktorá sa považuje z technického hľadiska za prekážku náhlu. Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vodič musí sledovať situáciu v cestnej premávke tak, aby iný účastník cestnej premávky nemusel náhle zmeniť rýchlosť jazdy, v opačnom prípade porušuje pravidlá cestnej premávky.

Vyššie uvedený znalec tiež konštatoval, že výpoveď obžalovanej ohľadne dopravnej nehody je po technickej stránke neprijateľná, na rozdiel od výpovede poškodenej. Podstatnou je teda skutočnosť, že obžalovaná ako vodička vošla do jazdnej dráhy prichádzajúceho osobného motorového vozidla poškodenej, čím nedala prednosť vozidlu idúcemu po hlavnej ceste. Taktiež je potrebné uviesť, že rozdiel v rýchlosti vozidla poškodenej 92km/hod., akú ustálil znalec a 90km/hod., čo bola maximálna dovolená rýchlosť na danom úseku cesty, je malý a nemá podstatný vplyv podľa záverov znalca na zabránenie dopravnej nehody. Taktiež je zo znaleckého posudku jednoznačné, že poškodená reagovala na zabránenie dopravnej nehody včas a krajský súd má za to, že nebola povinná reagovať plným brzdným spomalením, keďže by musela náhle zmeniť rýchlosť vozidla a preto námietky obžalovanej, že sa jedná hypotetické úvahy čo by sa bolo stalo, ak by použila plné brzdné spomalenie, sú právne irelevantné.

Pokiaľ ide o komplexnosť a správnosť vypracovaného znaleckého posudku znalca Ing. Ladislava Šipulu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku, znalec vychádzal zo všetkých mu predložených listinných dôkazov a posudok bol vypracovaný s použitím štandardných metód výpočtu, preto považuje námietky obžalovanej v tomto smere za nedôvodné a preto nebolo potrebné zabezpečiť nový znalecký posudok.

Vo vzťahu k poukazu obžalovanej na uznesenie NS SR sp. zn. 2Tz/6/2006, podľa ktorého vodič vozidla, ktorý má prednosť v jazde, nie je povinný meniť smer alebo rýchlosť jazdy, pokiaľ nič nenasvedčuje tomu, že by hrozil stret s vozidlom, ktorého vodič je povinný dať mu prednosť v jazde, a podľa ktorého ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jej pravidiel a v dôsledku toho nezabráni dopravnej nehode, hoci pri správnej reakcii bolo možné nehode predísť, možno ho robiť zodpovedným za nehodu iba potiaľ, pokiaľ mu za voľbu nesprávneho riešenia vzniknutej situácie možno pričítať zavinenie, krajský súd konštatuje, že práve s poukazom na toto citované uznesenie nie je vôbec možné poškodenej pričítať spoluvinu na vzniknutej dopravnej situácii. Aj zo znenia tejto citácie vyplýva, že vodič vozidla, ktorý má prednosť v jazde, nie je povinný meniť rýchlosť a smer jazdy a v prípade, že by hrozil stret s iným vozidlom možno mu pričítať zavinenie, len ak nesprávne reaguje na vzniknutú situáciu a aj to iba za predpokladu, že mu možno voľbu nesprávneho riešenia pričítať. Z priebehu prejednávanej dopravnej nehody s ohľadom na závery znaleckého posudku vyplýva, že spôsob a technika jazdy poškodenej bola správna. Táto reagovala včas a správne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolala obžalovaná porušením pravidiel cestnej premávky a ani pri tejto správnej reakcii z jej strany nebolo možné predísť dopravnej nehode. S ohľadom na to je právne irelevantné uvažovať o možnom pričítaní zavinenia poškodenej za voľbu nesprávneho riešenia vzniknutej situácie, keďže považoval jej reakciu na vznik dopravnej nehody za správnu.

Krajský súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že páchatel trestného činu je zodpovedný za následok, ktorý spôsobil, iba pokiaľ ho zaviniel. Za daných okolností poškodenej nemožno pričítať ani spoluzodpovednosť za dopravnú nehodu, ktorú zaviniela obžalovaná nedaním prednosti v jazde. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že aj keby poškodená spoluzaviniela dopravnú nehodu, čo preukázané nebolo, konanie obžalovanej by malo povahu príčiny dopravnej nehody, pretože príčinná súvislosť medzi konaním obžalovanej a následkom by sa neprerušila, ak k jej konaniu pristúpi ďalšia skutočnosť, ktorá iba spolupôsobí pri vzniku následku. Avšak konanie obžalovanej by stále zostalo takou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nebolo došlo, keďže nedala prednosť vozidlu idúcemu po hlavnej ceste. Preto, aj keby by bolo zistené spoluzavinenie zo strany poškodenej, nebol by to dôvod na to, aby nebola uznaná vinnou. Vo vzťahu ku konaniu poškodenej je potrebné uviesť, že od nikoho nemožno požadovať, aby vždy predvídal od druhých možné porušenie ich povinností a z toho následne príčinnú súvislosť vedúcu k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví alebo ublíženiu na zdraví zvlášť, pokiaľ nemala dostatok času, aby sa prispôsobila porušeniu pravidiel druhou osobou bez svojho ohrozenia alebo ohrozenia iných účastníkov cestnej premávky.

Pokiaľ ide o následky dopravnej nehody, týmito sú u poškodenej E. T. ako vodičky osobného motorového vozidla zn. Z. R. zranenia - vyklbenie člnkovitej kosti zápästných kostičiek pravej ruky s potrebou operačného zákroku, pomliaždenie hrudníka a zlomeninu 4 -5 rebra vľavo s miernou dislokáciou úlomkov, ktoré zranenia si vyžiadali liečbu a práceneschopnosť najmenej do 8. 7. 2020 (t.j. 30 kalendárnych dní), s následnou potrebou ďalšej operácie na odstránenie fixačného drôtu a u maloletej poškodenej I. T. zlomenina čelovej kosti vľavo s páčením kostných úlomkov, zlomenina očnice, mozgovej klenby, nosových kostičiek, jarmovej kosti, hornej čeľuste vľavo, obojstranné zmliaždenie mozgových čelových lalokov, erózia rohovky ľavého oka, ktoré zranenia si vyžiadali mnohopočetné zákroky s trvalými následkami s dobou liečenia minimálne 3 mesiace a potrebou ďalších operačných zákrokov.

Uvedené závery o utrpených zraneniach vychádzali zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia MUDr. Gustáva Škodáčka, ktorý vo svojom znaleckom posudku konštatoval, že tieto zranenia vznikli poškodeným, ktoré boli pripútané, pričom maloletá sedela v detskej sedačke za sedadlom vodiča a všetky vznikli v dôsledku dopravnej nehody, keď došlo k prudkej decelerácii a rotácii vozidla v dôsledku pôsobenia tupého násilia väčšej intenzity na telá poškodených pri náraze o vnútorné časti vozidla. Uvedené zranenia poškodených teda vznikli v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Z týchto dôvodov krajský súd nemal dôvodné pochybnosti o spôsobe vzniku zranení poškodených a preto sa s námietkami obžalovanej v tomto smere nestotožnil.

Rovnako sa krajský súd nestotožnil s námietkami obžalovanej smerujúcimi k tomu, že nebolo preukázané, že by poškodené neboli pripútané bezpečnostnými pásmi a dieťa riadne umiestnené v detskej autosedačke, keďže poškodená E. T. ako i svedkyňa E. T. ešte v prípravnom konaní uvádzali, že boli riadne pripútané bezpečnostnými pásmi a dieťa umiestnené v detskej autosedačke, pričom svedok H. G., im bezprostredne po dopravnej nehode pomáhal odopnúť pásy maloletej a maloletú E. T. vyložiť z

auta cez okno. Sama skutočnosť, že poškodené nemali evidentné zranenia a stopy po bezpečnostných pásoch, alebo že maloleté dieťa napriek umiestneniu v detskej sedačke utrpelo ťažšie zranenia ako dospelé osoby vo vozidle neznamená, že by neboli pripútané alebo dieťa nebolo riadne umiestnené v tejto autosedačke.

Napriek všeobecným znalostiam ohľadne stôp na telách poškodených v prípade vzniku dopravnej nehody, je vždy potrebné vychádzať z konkrétneho jednotlivého prípadu a preto iba všeobecne platný záver a teoretické východiská znalca, že väčšinou vznikajú menšie zranenia detí pripútaných v detskej autosedačke, nemožno automaticky najmä s ohľadom na vykonané dôkazy zovšeobecniť a aplikovať aj na prejednávany prípad, keďže vykonané dôkazy tomuto nenasvedčujú. Súčasne to nie je dôvod na konštatovanie, že by skutkový stav nebol dostatočným spôsobom objasnený.

Poukazujúc na uvedené skutočnosti a závery znaleckého posudku E. G. R. je potrebné konštatovať, že zranenia poškodených vykazujú znaky ťažkej ujmy na zdraví v zmysle ustanovenia § 123 ods. 3, ods. 4 Tr. zák., keďže sa jedná o vážne poruchy zdravia uvedené v citovanom ustanovení a dokonca u maloletej I. T. až dokonca o život ohrozujúce zranenia, ktorých doba liečenia si objektívne vyžiadala čas viac ako 42 kalendárnych dní, počas ktorých bola závažne ovplyvnená v obvyklom spôsobe života.

Na základe vyššie uvedených skutočností, krajský súd rovnako ako súd I. stupňa, mal za nepochybne preukázané, že obžalovaná sa dopustila skutku popísaného vo výroku napadnutého rozsudku a skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. por., keďže porušila dôležitú povinnosť vyplývajúcu jej z § 20 ods. 1 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je vodič vozidla povinný dať prednosť v jazde vozidlám a ostatným účastníkom cestnej premávky prichádzajúcim po hlavnej ceste, v dôsledku čoho z nedbanlivosti spôsobila ťažkú ujmu na zdraví.

Ako bolo zistené z odpisu registra trestov, obžalovaná nebola v minulosti súdne trestaná a súčasne nemá žiadny záznam v registri priestupkov. Z jej evidenčnej karty vodiča bolo zistené, že sa doposiaľ nedopustila žiadnych priestupkov na úseku cestnej premávky, pričom vodičské oprávnenie jej bolo udelené dňa 19. 2. 2016.

Pri ukladaní trestu súd I. stupňa zohľadnil u obžalovanej poľahčujúcu okolnosť, že viedla pred spáchaním skutku riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zák.), s ktorým názorom sa krajský súd stotožnil. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti (§ 37 Tr. zák.), správne súd I. stupňa nezistil u obžalovanej žiadne okolnosti.

Odvolací súd zistil, že súd I. stupňa správne ukladal obžalovanej trest postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., keď obžalovanej uložil za spáchaný skutok trest odňatia slobody vo výmere jeden rok vychádzajúc z trestnej sadzby podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. v rozpätí jeden až päť rokov po predchádzajúcom znížení hornej hranice o jednu tretinu na 44 mesiacov. Aj krajský súd považoval trest uložený obžalovanej na samej spodnej hranici trestnej sadzby s prihliadnutím na jej predchádzajúci bezúhonný život a s ohľadom na skutočnosť, že ide o nedbanlivostný trestný čin, za dostatočný a primeraný z hľadiska individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Pri rozhodovaní o treste vychádzal odvolací súd zo základných zásad pre ukládanie trestov uvedených v § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, a aby trest zároveň vyjadril morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súčasne pri určovaní druhu trestu a jeho výmery odvolací súd prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súčasne považoval za správne, keď súd I. stupňa obžalovanej podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. jej určil skúšobnú dobu v trvaní 2,5 roka.

Pokiaľ však ide o uloženie trestu zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke na dobu 4 roky, ktorý bol obžalovanej uložený súdom I. stupňa, tento odvolací súd nepovažoval za primeraný a preto postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste zákazu činnosti a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obžalovanej uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke v trvaní 2 roky. Krajský súd sa totiž nestotožnil s výrokom súdu I. stupňa uvedenom na str. 6 napadnutého rozsudku, že obžalovaná má nedostatky v znalosti pravidiel cestnej premávky. Krajskému súdu nie je zrejmé, z čoho súd I. stupňa pri uvedenej konštatácii vychádzal, keďže obžalovaná nebola doposiaľ priestupkovo stíhaná pre priestupky na úseku cestnej premávky napriek tomu, že vodičské oprávnenie jej bolo udelené štyri roky predtým, ako došlo k dopravnej nehode. I keď dopravnou nehodou bola spôsobená ťažká ujma na zdraví a najmä maloleté dieťa utrpelo vážne život ohrozujúce zranenia, vzhľadom na bezúhonnosť obžalovanej a skutočnosť, že nemá žiadny záznam v evidenčnej karte vodiča, krajský súd vyhodnotil súdom I. stupňa uložený trest zákazu činnosti za neprimerane prísny a preto v tejto časti zrušil napadnutý rozsudok a uložil jej trest zákazu činnosti v trvaní iba dva roky, ktorý považuje za dostatočný aj s ohľadom na súčasne uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom.

Pokiaľ ide o ostatné výroky napadnutého rozhodnutia, tieto zostali rozhodnutím krajského súdu nedotknuté.

Odvolací súd vychádzajúc zo všetkých vyššie uvedených dôvodov postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste zákazu činnosti a rozhodol vo veci sám tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozsudku, keďže boli splnené zákonné podmienky v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.